SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 25 MAART 1937

WAT WAREN ZE BLIJ!

(Zie bladzijde 3)

Het Paasei

Hoe twee arme kindertjes de mooiste Paaseieren kregen.

ER leefden eens twee arme kindertjes, Pietje en Mietje geheten. Hun ouders woonden in een klein, lief huisje, helemaal aan de rand van de grote heide. Het wit-gekalkte huisje stond vlak tegen een groepje dennebomen aan, die het beschutten tegen storm en koude.

Achter het huisje lag een klein, mager stukje weiland, waarop de kindertjes altijd aan het spelen waren. Zij hadden een echt lammetje, dat natuurlijk altijd lekkere hapjes kreeg. Ook moest het steeds meedoen bij al de spelletjes.

Achter dit stukje weiland had vader nog een lapje grond liggen, waarop hij ieder jaar aardappelen en groenten teelde. Pietje mocht hem daarbij nog wel eens helpen, vooral als het onkruid moest worden gewied.

Vader had op dit stukje grond altijd prachtige kool staan. Hele grote, malse planten.

„Daar zullen de konijntjes en de hazen wel weer op af komen, Pietje," zei vader ieder jaar.

„Fijn, vader!" juichte Pietje dan.

„Wat? Vin jij dat fijn, Pietje? Hoe kun je het nu fijn vinden, dat die schadelijke beesten al m'n groenten opeten?"

Maar Pietje vond het toch fijn. Hij hield bijzonder veel van de konijntjes en hazen, die geregeld op het stukje weiland kwamen spelen. Gewoonlijk deden zij dat 's nachts, maar 't gebeurde wel eens dat overdag een haasje op de lekkere kool kwam afgesprongen. Pietje zag het meestal 't eerst.

„Hou je stil, Mietje," zei hij dan, „en verroer je niet. Ik zie daar weer een haasje."

„Waar, Pietje?"

„Kijk, daar. Tussen die dikke rodekool en die kleine."

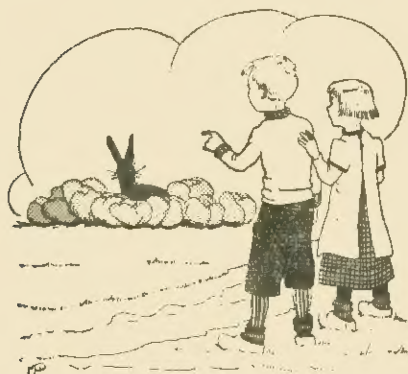
Voorzichtig, zonder zich te bewegen, stonden zij beidjes dan te kijken hoe de haas met kleine hapjes zat te snoepen.

„Wat nemen die toch kleine hapjes en wat kauwen ze toch lang," dacht Pietje vaak.

„Wat een leuk neusje hebben die haasjes toch," fluisterde Mietje wel eens. „kijk eens hoe snel dat neusje heen en weer gaat. En wat staan z'n oren toch rechtop!"

„Dat is om alles goed te horen."

De konijntjes en hazen zagen de kindertjes wel degelijk staan, maar zij wisten wel, dat dezen hun geen kwaad zouden doen. Integendeel, dikwijls strooiden Pietje en Mietje 's avonds voordat zij gingen slapen lekkere hapjes kool op 't weiland en als ze 's morgens kwamen kijken, waren die hapjes altijd verdwenen en kon je in 't platgetrapte gras duidelijk zien, dat de haasjes en konijnen er geweest waren en hadden zitten spelen.

„. . . . Ik zie daar weer een haasje."

Het was een heel strenge winter geweest.

't Was zó koud geworden, dat een hele hoop hazen en konijnen op de grote heide doodgevroren waren. Ook de mensen hadden er veel onder geleden.

Pietje moest dikwijls met vader hout gaan sprokkelen, want moeder kon het huisje bijna niet warm stoken. Zij hadden ook niet veel meer te eten gehad.

Toch bleven Pietje en Mietje geregeld lekkere hapjes op 't stukje weiland strooien. 't Waren er niet veel, want ze konden het eigenlijk niet missen. Dat begrepen de hazen en konijnen heel goed.

Och, och, wat leden de dieren een honger en koude. Als Pietje en Mietje er niet geweest waren, dan zouden er nog veel meer hazen omgekomen zijn.

Eindelijk was het voorjaar weer aangebroken.

De sneeuw was gesmolten. Het zonnetje scheen weer haast iedere dag. Aan de bomen en struiken kwamen nieuwe knoppen en malse bladeren.

De „eierhazen" zaten voorop. Achter hen zaten de tekenaars en kunstschilders.

't Liep tegen Pasen.

Zoals ieder jaar op deze tijd waren de hazen tijdens een nacht met volle maan tussen de heuvelen van de heide bijeengekomen voor de grote vergadering. De vergadering werd gehouden vlak bij een groot, diep ven, dat in het maanlicht lag te blinken als een gladde spiegel.

De „eierhazen" zaten voorop. Achter hen zaten de tekenaars en kunstschilders.

Toen alle hazen bijeen waren, nam de oudste haas het woord.

Hij was heel, heel oud. Hij kon bijna niet meer lopen. 't Was een wonder, dat hij de strenge winter nog overleefd had.

Met droeve blikken keek hij rond.

„Vrienden," zei hij toen, „vele hazen zijn tijdens de barre koude gestorven. Vooral in de familie der „eierhazen" zijn vele doden

te betreuren. Wij zullen nieuwe „eierhazen" moeten kiezen, want anders kunnen de Paaseieren niet overal op tijd worden bezorgd. Wij moeten ons haasten, want de eieren zijn allemaal reeds getekend en geschilderd. Ondanks de koude hebben onze tekenaars en kunstschilders de Paaseieren nog mooier bewerkt dan in vorige jaren. Nu komen wij „eierhazen" te kort, om de Paaseieren rond te brengen."

Hij keek de kringen eens rond. 't Was doodstil; de heide lag roerloos in het wazige maanlicht.

„Wie is bereid om dit jaar de Paaseieren mee rond te brengen?" riep hij toen luid.

Aanstonds sprongen honderden hazen tegelijk op. Allemaal vonden ze 't heerlijk om eieren rond te brengen. De oudste haas nam ze allemaal aan, want hij kon ze best gebruiken.

Een uur daarna ging de vergadering uiteen.

Het was Paaszaterdag geworden.

Pietje en Mietje waren door moeder helder gewassen. Hun beste kleren lagen reeds op de stoelen gereed. Zij stonden op het punt naar bed gebracht te worden.

„Wanneer zouden de Paashazen komen, moeder?" vroeg Pietje.

„Ik denk niet, dat die zullen komen, Pietje," zei moeder. „Wij zijn veel te arm."

Pietje zou wel kunnen huilen.

„Wij zullen wat lekkere hapjes op de weide strooien," zei Mietje toen. „Als de haasjes die vinden, dan leggen zij zeker hier of daar een Paasei voor ons neer."

„Mogen we nog eventjes naar buiten, moeder?" vroeg Pietje direct enthousiast.

Wat waren ze blij!

„Nou, heel even dan. Maar gauw terugkomen, hoor."

Meteen huppelden de kinderen al naar buiten en strooiden nog wat malse koolbladeren rond. Pietje had een klein papiertje bij zich, waarop hij geschreven had:

„Lieve haasjes, vergeet ons niet!"

Toen gingen ze weer naar binnen. Spoedig lagen ze te bed en sliepen allebei erg onrustig.

Om twaalf uur des nachts kwamen wel zes „eierhazen" naar het kleine huisje gesprongen. Zij droegen ieder een reuzengroot Paasei, het grootste en mooiste, dat ze maar hadden kunnen vinden.

De „eierhazen" hadden namelijk die avond, voordat zij met de Paaseieren op stap gingen, een vergadering gehad.

„Ik heb jullie bijeengeroepen," sprak de oudste „eierhaas", „om eens te spreken over Pietje en Mietje, die ons altijd zulke lekkere hapjes geven. Zònder deze kinderen zouden er heel wat meer „eierhazen" gestorven zijn. Mij dunkt, wij moeten hen rijkelijk belonen."

Allen stemden er mee in en zij besloten, dat zes „eierhazen" de zes grootste en mooiste Paaseieren op het stukje weiland achter 't huisje zouden verstoppen.

Toen deze hazen de prachtige Paaseieren tussen het gras hadden verborgen, gingen zij achter de koolstronken zitten, totdat de kindertjes zouden verschijnen.

Nauwelijks was 't zonnetje doorgebroken of daar kwamen Pietje en Mietje al naar buiten gestormd. Zij begonnen ijverig te zoeken, maar zij vonden niets, zo goed hadden de hazen de eieren verstopt. Wat moesten ze lachen, toen zij de treurige gezichten der kinderen zagen.

Plotseling gaf Pietje een schreeuw! Hij had 't eerste Paasei gevonden. Vlak daarna vond Mietje er ook een. Spoedig hadden zij nu de zes eieren gevonden en zij dansten en sprongen door de weide heen.

Wat waren ze blij!

Maar de „eierhazen" niet minder! Die zaten nog steeds tussen de koolstronken alles af te kijken. Eindelijk stormden de kinderen naar binnen. Toen huppelden de hazen snel weg en vertelden overal, hoe blij Pietje en Mietje geweest waren.

De hele hazenfamilie moest lachen. Zij waren allemaal gelukkig.

Want een dier toont graag zijn dankbaarheid aan dengene, die goed voor hem is.

Dat moeten jullie maar goed onthouden. Dan zul je er nooit spijt van hebben.

Nor H.

Zij droegen ieder een reuzengroot Paasei, het grootste en mooiste, dat ze maar hadden kunnen vinden.

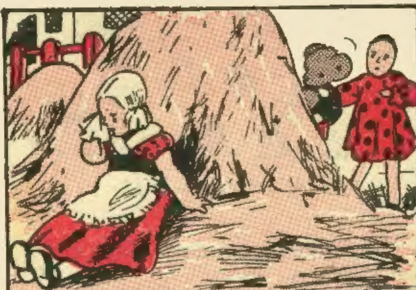
TED OP AVONTUUR

TED BIJ BEN OMAAR

Ted en Pukkie speelden samen
Op het erf van ome Piet.
„Denk erom," zei oom, „voorzichtig,
Dat Ben Omaar jou niet ziet!"

„Wat is dat ?" vroeg Ted verwonderd,
„Hoor ik iemand huilen, daar ?"
Pukkie zei : „'t Is prinses Loekie
't Dochtertje van Ben Omaar."

Loekie had haar tas verloren,
Ergens neergelegd, maar waar ?
„Kom," zei Ted, „je moet niet treuren,
Met z'n drietjes vinden we haar."

Samen gingen z' aan het zoeken,
Ja, tot zelfs in 't kippenhok,
Waar de kuikens vrolijk speelden
En de kloekhen zei : Klok, klok.

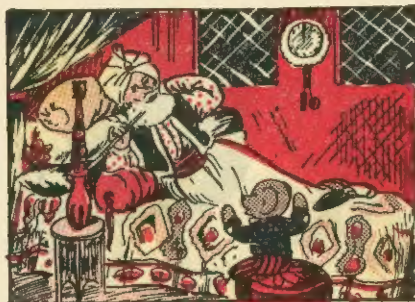
Nergens was de tas te vinden,
Alles was nu afgezocht
En het drietal dacht verwonderd,
Waar dat tasje blijven mocht.

Plots kwam Kiki opgedoken,
En voorwaar, hij had de tas.
„'k Vond haar," zei hij, „bij die emmer,
Liggen tussen 't hoge gras."

Prinses Loekie vond het heerlijk
Beiden moesten mee naar 't slot.
Ted vergat oom Piet's vermaning,
Pukkie vond het een genot !

Ben Omaar, de boze pasja,
Luisterde naar Ted's verhaal.
„Jij blijft hier totdat je groot bent,"
Zei hij, „ga niet aan de haal."

Ted werd bang en wilde huistoe.
Liep op zoek naar Pukkie klein.
„Kom," riep hij, „we moeten vluchten.
'k Wil Ben Omaar's slaaf niet zijn !"

ONZE PRIJSVRAAG

BESTE jongens en meisjes, hier zijn we weer met onze nieuwe prijsvraag, of beter gezegd **onze** d r i e v o u d i g e prijsvraag, die jullie rekenkunst onder de vacantie op de proef komt **stellen.** Deze prijsvraag bestaat ditmaal dus uit 3 delen en vanzelfsprekend zullen jullie ook drie antwoorden moeten geven. Ze kunnen echter alle drie gemakkelijk op een briefkaart en er hoeft **niet** bij getekend te worden. Hier volgen ze:

NUMMER 1

EEN OPTEL-PUZZELTJE

1-2-3
6-7-8
18-20
22-28
30-32

WIE KAN DEZE 12 GETALLEN ZODANIG IN IEDER HOKJE PLAATSEN, DAT DE SOM VAN IEDER VERTIKAAL RIJTJE 59 BEDRAAGT?

Goed begrepen? De getallen van de drie opgaande rijen moeten dus alle drie 59 geven.

Deze drie opgaven zijn niet moeilijk, maar eisen een beetje oplettendheid. Zodra jullie de oplossing hebben gevonden, schrijf je ze op een briefkaart met vermelding van voornaam, naam, leeftijd, adres en plaats van inwoning. Dan schrijf je in de linkerhoek van de adreszijde „Sjors-prijsvraag" en adresseert de kaart aan de R e d a c t i e S j o r s, Nassaulaan 51, Haarlem.

Voor de goede oplossers van deze prijsvraag stellen wij h o n d e r d f r a a i e p r ij z e n beschikbaar, bestaande uit allerlei spelletjes, vulpotloden, vulpenhouders, mondharmonica's, werkmandjes, naaidozen, enz. enz.

De oplossingen moeten v ó ó r D i n s d a g m o r g e n 6 A p r i l a.s. aan de Redactie Sjors, Nassaulaan 51, Haarlem, worden verzonden.

Wanneer er méér dan 100 goede oplossingen ingezonden blijken te zijn, zullen wij er om loten, wie een prijs krijgt.

Nu maar flink gerekend en veel succes ermee.

NUMMER 2

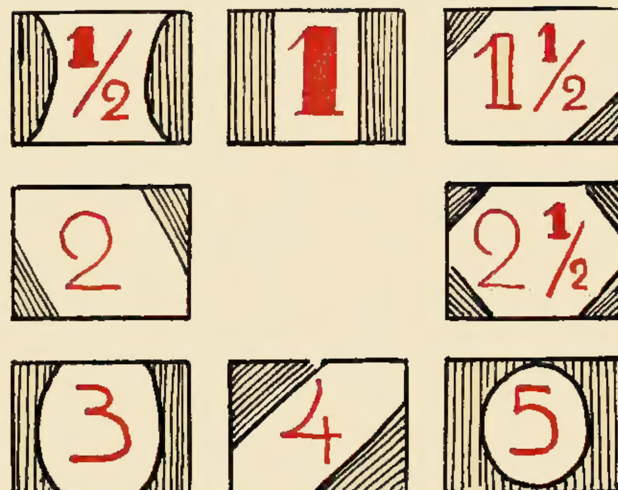
EEN CIJFER-PUZZELTJE

Wat is de som van alle getallen die zich in deze cirkel bevinden? Goed opletten en goed tellen!

NUMMER 3

EEN POSTZEGEL-PUZZELTJE

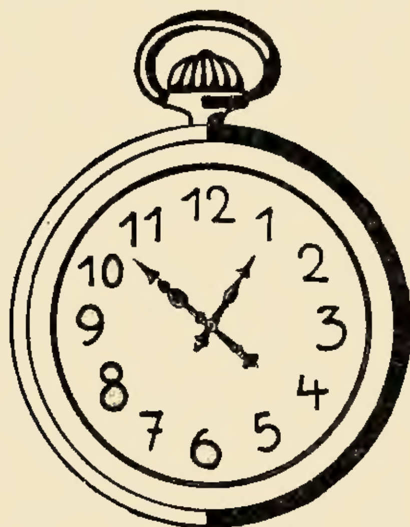

Het gaat er om: de postzegels zodanig te verschuiven, dat de som der getallen in elke richting in totaal 8 is.

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

Hoe speel ik dat klaar?

JAN had van z'n moeder een mooi horloge gekregen voor z'n verjaardag. Natuurlijk was Jan's eerste gebaar: dit horloge door alle jongens laten bewonderen. Het was ook 'n prachtstuk, met cijfers die je ook in 't donker kon zien. Jan was in de wolken en Paul, zijn vriendje, keek smachtend naar 't mooie horloge. Hij had er al zo lang een gevraagd, maar vader had het hard te verduren en een goud horloge was nog altijd duur. Toen hij 's middags thuis kwam, en vertelde, dat Jan 'n horloge had gekregen, keek vader op. Hij begreep heel goed wat Paul bedoelde en hij glimlachte, omdat hij net die dag salarisverhoging had gekregen en besloten had de wens van z'n jongen te vervullen. Vader was echter een grapjas en daarom zei hij: „Luister, Paul. Je krijgt 'n horloge van me."

Paul's ogen gingen wijd open.

„Maar.... ja, er zit een „maar" aan vast! Kijk, hier zie je mijn horloge, nietwaar? Nu mag je proberen of je door middel van drie lijnen, gebogen of rechte, de cijfers zodanig kunt groeperen, dat de som van de cijfers van elk groepje 15 is. Goed begrepen?"

„Ja, vader!"

„Nou, als je 't vanavond als ik thuiskom klaar hebt, krijg je vanavond 'n horloge van me. Wacht, iets moet ik je nog vertellen. Je ziet daar staan: 10, 11 en 12. Dat zijn groepen van 2 cijfers. Nou mag je die beschouwen als één getal of als twee verschillende. Net zoals 't uitkomt met je berekening."

„Jawel, vader."

„Nou, veel succes! Tot vanavond!"

En Paul ging aan 't rekenen en proberen. 't Duurde lang voordat hij 't vond, maar toen vader 's avonds thuiskwam, stormde hem 'n enthousiaste Paul tegemoet.

Hoe had Paul het aangelegd om de cijfers met 3 strepen zodanig in te delen, dat de som der cijfers altijd 15 was?

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

HOEVEEL DRIEHOEKEN?

Er zijn er in totaal 22.

RAADSELRIJMPJES

Tand-rad-baan.
De toekomst.

HOE KAN DAT?

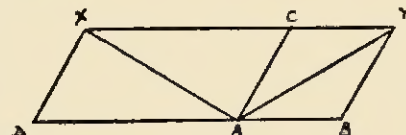
Doordat het maar drie personen waren, nl.: de zoon, de vader en de grootvader.

WEET JE 'T ANTWOORD?

1. Hoogmoed.
2. Tussen geboorte en sterfdag.
3. Een fles.
4. De barbier.

Gezichtsbedrog

IK wed dat de meeste kinderen, wanneer je vraagt welke lijn de langste is: Ay of Ax, zonder aarzelen zullen antwoorden dat de lijn Ax toch wel langer is dan de lijn Ay. Dit is echter alleen maar gezichtsbedrog, want beide lijnen zijn precies even lang. Wie 't niet gelooft moet ze maar eens nameten.

Welke dieren zijn dat?

HIER heb je een tiental zinnetjes, maar in elk zinnetje ontbreekt 'n woord. Dit woord vormt de naam van een dier. Maak de zinnetjes nu compleet en als je 't goed doet, heb je terzelfdertijd de namen van de tien dieren. Het aantal puntjes geeft het aantal letters aan van het woord, dat gezocht moet worden.

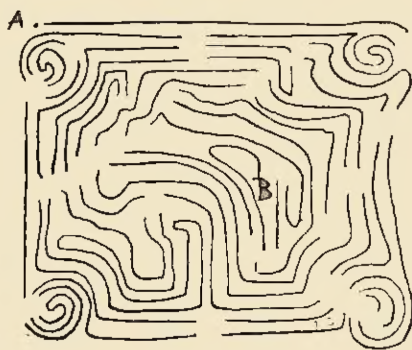
1. De . . . zat op een boom tussen de kersen. 2. De boer liep over het erf om de. . . . . . te voeren. 3. De . . . . . . wordt het schip der woestijn genoemd. 4. De v. . . sloeg hoog op en knetterde. 5. Op de l. .kade stonden karren. 6. De schepen voeren door het kan. . . 7. De . . .en was hoog en vierkant. 8. Hij zei niet veel, maar m. . . . e het best. 9. De prinses zat in een glazen . . .ts. 10. Hij was zo ge. . . .t, dat hij viel over z'n eigen voeten.

De doolhof

PIET was helemaal op zijn eentje in 't grote bos gaan wandelen. De dag te voren had het heel hard gewaaid, zodat alle bordjes die de weg aangaven waren vernield, en zelfs verschillende bomen waren omgevallen. Kleine Piet was maar doorgelopen, altijd maar door, en op een zeker ogenblik zat hij op 't diepste plekje van het bos daar waar op de tekening de letter B staat.

Nu wou Piet er ook weer uit. Hij begon het akelig en onaangenaam te vinden en hoorde allerlei zonderlinge geluiden. Dat was echter gemakkelijker gezegd dan gedaan. De storm had verschillende wegen vernield, althans gedeelten daarvan, en Piet botste telkens weer op zo'n vernield stukje weg. 't Was en bleef zoeken. Maar tenslotte vond hij toch de goede weg en wel zo'n goede, dat hij nooit twee keer over dezelfde weg liep en ook geen enkele weg de andere kruiste.

Probeer eens of jullie die weg ook vinden en of je de verwoeste stukjes weer in orde kunt maken, zodat er één onafgebroken lijn loopt van B naar A, een lijn die nergens door een andere wordt gekruist.

DE GEIT OP PANTOFFELS

Er was er eens een brave geit,
Die schoenen wou gaan dragen.
En daarom ging zij heel beleefd
Het aan haar moeder vragen.

Maar moeder zei: „Mijn beste kind,
Dat is toch niets voor dieren!
Ik geef je heel graag een cadeau,
Ik wil je graag plezieren....

Maar dat is heus niets voor een geit.
Daar kan je niet mee lopen.
't Is zonde van ons geiten-geld,
Om schoenen te gaan kopen."

De geit was echt bedroefd en dacht:
„Dan ga ik er voor sparen!
Als ik mijn zakgeld steeds bewaar,
Zal 'k wel genoeg vergaren."

Drie maanden later had de geit
Haar spaarpot vol gekregen.
Toen ging ze naar een schoenenzaak.
Ze was wel erg verlegen.

Ze koos pantoffels van rood leer.
Daarvan kocht zij twee paren.
Dat kleurde zo bijzonder bij
Haar witte geitenharen.

Ze koos pantoffels van rood leer.

....Toen in het water van een sloot....

Ze liep naar huis en was heel trots
Op haar pantoffel-voeten.
Wat zouden ze afgunstig zijn,
Wanneer ze haar ontmoetten!

De eersten, die het zagen, waren
Drie rood-bonte koeien.
Ze lagen weldra op de grond
Te lachen en te loeien.

Toen riep een varken in het kot:
„Wat heb je daar voor lorren?"
Het lachte tranen van plezier,
En stond haar na te knorren.

Drie paarden in de grote wei,
Die 't geitje zagen lopen,
Die riepen: „Malle, gekke geit,
Moet j' ook geen HOEDJE kopen?"

Twee schapen vroegen eerst beleefd,
Of schoenen lekker zaten.
Toen rolden zij van 't lachen om
En lagen luid te blaten.

De geit trok de pantoffels uit,
En wierp ze met z'n vieren
Toen in het water van een sloot.
„Want dat is niets voor dieren!"

A. v. O.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

VIOOLLES.

